

[Victor Larsen.]

ganske samme Retning, ønskede vi at forhøje det foreslaede Beløb fra 6 til 6½ Mill. Kr., saaledes at der forlods ydedes de sønderjyske Kommuner ½ Mill. Kr. Efter de Oplysninger, der er fremkommet for os, er Stillingen den, at skulde man bringe de sønderjyske Kommuner paa lige Fod med Landets øvrige Kommuner i Forhold til de Udgiftsbyrder, de har inden for Socialomraadet, saa skulde der ekstraordinært ydes netop disse Kommuner ½ Mill. Kr. Men dernæst, naar Lovforslaget oprindeligt indeholdt den Bestemmelse, at Indenrigsministeren skulde af de 6 Mill. Kr. fordele de 2 Millioner, jeg kan sige efter eget For-godtbefindende, i hvert Fald ikke efter givne Regler, saa fandt mit Parti — ganske i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen gjorde gældende for sit Partis Vedkommende —, at det var lovlig rigeligt, og vi ønskede derfor en Fordeling gaaende ud paa, at man tog 5 Millioner af de 6 Millioner og fordelte dem efter ganske bestemte Regler og derefter havde 1 Mill. Kr. til Raadighed til samtlige Landets Kommuner, herunder altsaa ogsaa medregnet de sønderjyske. Dette har den højtærede Minister ikke kunnet gaa med til, men Ministeren fastholder for sit Vedkommende Fordelingsforholdet: 4 Millioner og 2 Mill. Kr.

Endvidere har Spørgsmaalet med Hensyn til Beskatningsbroken været drøftet inden for Udvalget, den Udligning, man vilde lægge til Grund, naar man skulde fordele de 4 eller, som af os foreslaaet, 5 Mill. Kr. Jeg kan om disse Fordelingsregler sige, at selv om Udvalget aldeles ikke naaede til Enighed, saa var disse Ting dog i det store og hele mindre væsentlige, Ting, som man eventuelt kunde have talt sig til Rette om. Men hvad mit Parti absolut ikke kunde acceptere, det var den Maade, hvorpaa man vilde skaffe Beløbet de 6½ Mill. Kr. Thi ogsaa efter at have set paa Tillægsbevillingsloven maa vi være af den Opfattelse, at det meget vel lader sig gøre at skaffe dette Beløb paa Statskassens ordinære Indtægter, at det meget vel lader sig gøre at skaffe Beløbet paa ordinær Vis uden at gaa til en ekstra Paaligning af Skatter. Skulde det blive Coutume, at saa snart man mødte med et eller andet Lovforslag, saa trænerede man blot Skatte-lovene igen, saa tror jeg — navnlig da, hvis der er et Spillerum, saaledes at det er muligt at dække paa anden Maade —, at Skatteyderne efterhaanden vilde synes, det blev lovlig morsomt.

Dette Lovforslag er jo en direkte Fortsættelse af Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903, som i mange Aar løb med en Udgift paa 1,5 Mill. Kr. Nu er man ganske vist højere oppe, men historisk set er Stillingen den, at man tidligere aldeles ikke behøvede en ny Skatte-lov af den Grund, men at man netop dækkede dette Beløb paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven. Mit Parti er derfor af den Opfattelse, at det er i allerhøjeste Grad urigtigt og ganske unødvendigt at gaa til Skatteyderne, selv om dette Lovforslag skulde blive til Lov. Enten jeg personlig eller et andet Medlem af mit Parti vil ved senere Lejlighed have Lov at vende tilbage til dette Spørgsmaal og søge at faa den højtærede Minister til at forklare, hvorfor man ikke har villet følge os i denne vor Henvi-sning.

Derefter vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger vedrørende Udvalgets Arbejds-vilkkaar. Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har allerede været inde paa, at to vigtige Spørgsmaal var ikke blevet besvaret, fordi den højtærede Indenrigsminister ikke ønskede at besvare disse Spørgsmaal. Nu vil jeg jo mene, at man naturligvis kan stille Spørgsmaal saaledes, at Ministeren kunde sige: Det er vanskelige Spørgsmaal, det er Spørgsmaal, der kræver Tid. Men at svare et Udvalg, at man ikke ønsker at besvare de stillede Spørgsmaal, er efter min Opfattelse — og jeg tror, jeg har langt den overvejende Del af det høje Tings Medlemmer med mig i den Opfattelse — ganske utilbørligt. Jeg vil gerne præcisere, at her var ikke Tale om blot et Mindretal, i alt Fald ikke til at begynde med; det var hele Udvalget, der ønskede disse Spørgsmaal besvaret. Det beder jeg det høje Ting lægge Mærke til. Og man kunde ikke om disse Spørgsmaal sige, at de var meningsløse, sagde det heller ikke, man kunde ikke om disse Spørgsmaal sige, at de kunde ikke besvares, det kunde de naturligvis. Nej, Ministeren sagde ganske frimodigt, at man ønskede ikke at besvare dem. Dette maa jeg, saa stærkt jeg kan, have Lov til at paatale; jeg tror, det er temmelig ekstraordinært, at et Udvalg bliver behandlet paa den Maade, og jeg mener at være i Overensstemmelse med det høje Tings Medlemmer, naar jeg udtaler, at man ønsker, at dette ikke sker fremtidig.

Angaaende selve Lovforslagets Skæbne vil jeg gerne sige, at vi naturligvis ønsker de af os i Forbindelse med Partiet Venstre stillede Ændringsforslag vedtaget. Skulde det nu vise sig ikke at kunne blive Tilfældet, skulde det vise sig, at vore Ændringsforslag